

TONI COPPERS

DE
MOORD
OP ARNO

Coauteur
ANNICK LAMBERT

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Opgedragen aan
Jean-Luc Lambert en Erika Stas

Rechercheur: 'Leefde ze nog toen je vertrok?'

Keyes: 'Dat lijkt me een voor de hand liggende vraag.'

Rechercheur: 'Dus ze... ze leefde nog?'

Keyes: 'Toen ik vertrok? Nee.'

[...]

'Kijk, geloof me als ik zeg dat er niemand is die mij kent, of die mij ooit gekend heeft. Die zelfs ook maar iets van mij weet, eigenlijk. Ik ben twee verschillende mensen. En de enige persoon die iets afweet van wat ik je hier vertel, van de dingen die ik hier vertel, ben ik.'

Rechercheur: 'Hoelang ben je al twee verschillende mensen?'

Keyes: 'Heel lang. Veertien jaar.'

(Uit het eerste verhoor van de Amerikaanse seriemoordenaar Israël Keyes na zijn arrestatie voor de moord op Samantha Koenig in 2012. Keyes bekende uiteindelijk elf moorden.)

Later zouden de meeste getuigen van het drama eraan terugdenken als aan een filmfragment. Iets dat ze op tv hadden gezien, een spectaculaire actiescène die zo levensecht was dat je de adem inhield. Iets wat niet werkelijk leek te zijn gebeurd. Fictie.

Dat kwam vooral doordat de omstandigheden van de moord zo bizar waren. Je zat in je auto geduldig aan te schuiven bij de drive-in van de Quick, je dacht aan je hamburgers en chicken nuggets en aan die extra portie frietjes, dan verwachtte je toch niet dat iemand op nauwelijks een paar meter van jou vandaan op zo'n afschuwelijke manier zou sterven?

Toch was dat precies wat er die avond rond kwart over vijf was gebeurd. En de reden waarom de meeste klanten in de rij auto's het later met een scène uit een actiefilm vergeleken, was omdat ze de moord zelf niet hadden zien plegen. Ze hoorden alleen het paniekerige schreeuwen, ze zagen hoe iemand zich met veel geraas uit de voeten maakte, maar omdat de rijstrook een scherpe bocht maakte voor je bij het glazen hokje kwam, hadden ze de eigenlijke moord niet gezien, net zomin als wat de moordenaar met het slachtoffer had uitgericht.

Wie het wel en van op de eerste rij had meegemaakt, was het gezin Gosselin.

Het was dus niet verwonderlijk dat Suzanne en haar beide kinderen, Daan en Saartje, allesbehalve aan actiefilms dachten als later weer eens door hun hoofd spookte wat er was gebeurd. De beelden kwamen zonder dat ze erom vroegen en op de meest onverwachte momenten. Ze verschenen in de nachtmerries van de kinderen, zo levensecht dat de elfjarige

tweeling telkens schreeuwend wakker werd, maar net zo goed kwamen ze hun moeder voor de geest wanneer die bijvoorbeeld 's middags in de keuken wortels stond te raspen voor de lunch en op zulke momenten moest Suzanne zich aan het aanrecht vastklampen om overeind te blijven. Wat ze op die vroege avond eind februari in de drive-in van de hamburgertent hadden gezien, stond voor altijd op hun netvlies gebrand, ook al had het hele drama nauwelijks enkele seconden geduurd en had Suzanne zich in een reflex omgedraaid en zich als een leeuwin op haar kinderen gestort om ze met haar lichaam te beschermen.

Het raam dat openschoof toen het eindelijk hun beurt was.

De jongen, want dat was hij nog, die zich vooroverboog en haar de bestelling aanreikte, net op het moment dat een grote man in jeans en regenjack en met een zwarte gesloten helm zich op zijn scooter langs haar auto wurmde en voor het raampje stopte.

De linkerarm van de dader die van rechts naar links zwaaide.

De hals van de jongen die openspleet in een lange, bloederige snee, als een lillend stuk rauw vlees.

2

Commissaris Liese Meerhout ritste haar dunne regenjasje dicht, klikte de dienstauto op slot en keek mistroostig naar haar schoenen, die voor de helft wegzonken in de modder. Twintig meter verderop, tussen de politiecombi's, de auto van de onderzoeksrechter en de voertuigen van de technische recherche zag ze de witte bestelwagen van haar afdeling, door de collega's liefdevol 'de moordbus' genoemd en volgepropt met alle materiaal dat een rechtechtteam nodig kan hebben op een plaats delict. Ernaast stond hoofdinspecteur Nouredinne Naybet. Hij zwaaide.

Liese Meerhout was al zeven jaar hoofd van haar team bij de Antwerpse Moordbrigade. Ze neigde naar de veertig, een gegeven waar ze niet warm of koud van werd. Ze had onlangs in een stuk in de krant gelezen dat je het begrip ouderdom steeds anders invulde naargelang je eigen leeftijd, en daar kon ze zich iets bij voorstellen. Het was allemaal relatief: voor haar twintigjarige ik van destijds was haar huidige leeftijd al redelijk gevorderd en zou Michel Masson, Lieses rechterhand en goede vriend, met zijn zestig lentes zonder twijfel stokoud lijken.

Wat haar meteen aan Massons zoon deed denken, Matthias Sandberg, cheffkok tijdens de werkuren en geliefde, minnaar en maatje van Liese in alle uren daarbinnen en daarbuiten.

Ze plukte haar telefoon uit de achterzak van haar jeans.

'Dag schat,' zei Matthias. 'Alles oké?'

'Een nieuw onderzoek. Je kent de Quick in Borsbeek, bij de grote Carrefour?'

'Van reputatie.'

Hij hield niet echt van hamburgertenten en hij kwam zelden of nooit in deze buitenrand van de stad, in de buurt van de luchthaven.

‘Een van hun medewerkers is vermoord. In koelen bloede zoals dat heet.’

Matthias antwoordde niet. Ze waren al enkele jaren samen, hij keek niet meer op van een moordzaak meer of minder. Het liet hem zeker niet onverschillig, maar als partner van een commissaris bij de Moord betekende het voor hem toch in de eerste plaats dat zijn vriendin de komende weken zelden thuis zou zijn. En de uren dat ze thuis was, zou ze met haar hoofd bij het onderzoek zitten.

Liese zag hoofdinspecteur Naybet opnieuw naar haar zwaaien.

‘Ik moet gaan, ik bel je straks nog,’ zei ze.

Ze liep naar haar collega en probeerde de bruine modderplassen zo veel mogelijk te mijden.

‘Dag Nouredinne.’

‘Chef.’

Hij wees naar de zitbank in de bestelwagen. Op het tafeltje voor de bank stond een geopende laptop.

‘Instant soepje? Er is kippensoep met vermicelli.’

‘Is ze lekker?’

‘Ze is warm.’

Liese schudde haar hoofd. ‘Laat maar. Vertel eens.’

‘Arno Linter, negentien jaar oud. Hij werkte al een tijd in de zaak, enkele avonden in de week. Deed altijd de drive-in.’

Liese zag hoe een eindje verderop, in de met blauw-wit politielint afgesloten verbodszone, de collega’s van de technische recherche gehurkt naar sporen zochten. Het hoofd van het lab, Lieses vriendin Maite Coninckx, liep heen en weer terwijl ze met een gehandschoende vinger gegevens intikte op een tablet.

‘Een man op een scooter heeft de jongen van dichtbij de keel afgesneden toen die zijn hoofd uit het raampje stak en is daarna weggevlucht,’ ging Naybet verder. ‘Het ging blijkbaar heel snel.’

‘Een afrekening?’

Nouredinne knikte terwijl hij met zijn vingers door zijn slordige haardos ging. Hij was geen lelijke man, maar hij besteedde niet de minste aandacht aan zijn uiterlijk en zijn gezicht was even gekreukt als zijn kleren.

‘Zou je denken, hé. Of een afstraffing in het milieu.’

‘Maar?’

Hij wees naar de laptop op het tafeltje in de bus.

‘Ik heb hem al door het systeem gehaald en er ging zelfs geen knipperlichtje branden. Blanco strafblad. Hij werkte sinds kort overdag in een garage, heeft nooit een pv gekregen. Niets dat hem kan linken aan welke criminele bende dan ook.’

‘Oké.’

‘De belangrijkste getuige is een moeder met twee kinderen. Ze is totaal in shock, we hebben haar na een kort verhoor laten vertrekken. Ze herinnert zich alleen nog de daad zelf, voor de rest is alles wazig. Ze kan de dader niet eens beschrijven.’

Nouredinnes blik werd ietsje harder.

‘Arno was enig kind. Hij woonde nog thuis. Zijn ouders zijn op citytrip in Berlijn, we hebben hen al op de hoogte gebracht.’

Liese fronste. ‘Waarom zou iemand een negentienjarige jongen de keel afsnijden in een hamburgertent?’

Ze volgde Nouredinnes blik en zag hoofdinspecteur Michel Masson naderen. Hij liep over een hobbelig pad van houten pallets dat, merkte Liese nu pas, van de andere kant naar de ingang van de Quick leidde. Blijkbaar had iemand Masson uitgelegd hoe je bij de plaats delict kon komen zonder modder op je schoenen te krijgen. Ze keek naar haar eigen smerige sneakers en zuchtte.

Masson droeg zoals steeds een van zijn onverslijtbare driedelige pakken, van donkergroen Brits tweed dit keer. Hij leek klaar voor een jachtpartij op korhoenders in de Schotse Hooglanden. Het was al meer dan eens gebeurd dat hij met zijn kledingstijl en zijn gedistingeerde peper-en-zoutkop op een plaats delict voor de onderzoeksrechter of een andere hoge ome werd aangezien en ook zo werd aangesproken.

Achter hem liep een atletisch gebouwde jonge vrouw met asblond haar. Ze was bijna een half hoofd groter dan hij.

‘Dit is Daphne, de stagiaire,’ zei hij tegen Nouredinne, duidelijk in zijn nopjes. Hij leek op een trotse vader die met vertederde verbazing kijkt naar wat het kind op die leeftijd allemaal al kan.

‘Ze komt uit Friesland.’

Uit Massons mond klonk het als een van die exotische plekken op aarde waar weinig reizigers van terugkeerden.

‘Dat wist ik al, Michel,’ zei hoofdinspecteur Naybet terwijl hij naar de jonge vrouw glimlachte, ‘dat heb je ons al enkele keren verteld als ik me niet vergis.’ Hij knikte naar de stagiaire: ‘Welkom.’

‘Ik had je pas morgen verwacht,’ zei Liese vriendelijk.

‘Ik weet het, sorry.’ Daphnes uitspraak was een mengelmoes van accenten. ‘Maar ik had niets omhanden, dus liep ik even aan bij jullie op kantoor. De hoofdinspecteur stelde voor dat ik mee zou komen om alvast de sfeer op te snuiven.’

‘Dat was vriendelijk van hem.’ Liese glimlachte naar de stagiaire, maar stuurde bijna tegelijk een dodelijke blik naar Masson. ‘Wij boffen maar met zo’n collega, vind je niet?’

‘Dat vind ik wel, ja,’ zei Daphne.

Daphne de Jong was 23 en laatstejaarsstudente criminologie. Afstuderende criminologen kregen tegenwoordig steeds meer de kans stage te lopen bij een rekerchedienst en dat was de keuze die Daphne had gemaakt.

Ze was een pientere jonge vrouw, had Liese bij de uitgebreide stagebespreking een aantal maanden geleden gemerkt. Geen jaknikker maar ook geen dwarsligger en zelfbewust zonder arrogant te zijn. Ze probeerde meestal ‘vanuit haar eigen centrum’ te handelen, zoals ze dat noemde, en Liese had tijdens het gesprek meer dan eens stilgestaan bij wie ze zelf was op haar drieëntwintigste en een steek van jaloezie gevoeld, iets waar ze zich daarna wel over schaamde. In vergelijking met de doortastende, zelfverzekerde studente, die met gemak en met een glimlach een overtuigend stagegesprek met een moordcommissaris kon voeren, was zij op die leeftijd nog een onzeker en vooral onwetend kuikentje geweest.

En dus was het vandaag Daphnes eerste dag van een stage die drie maanden zou duren. Liese had ingestemd met de stage, maar was ook wat terughoudend. Een team bij de Moord was een geoliede machine van collega’s die op elkaar konden vertrouwen en bovendien vergde het werk een speciale instelling: het ene moment verloor je je in saaie administratie, het volgende stond je bij een lijk, heel soms gaaf maar meestal zwaar toetgetakeld of half vergaan.

Liese dacht aan haar eerste moord en had gehoopt dat ze Daphne die aanblik nog een tijdje had kunnen besparen, maar daar had ‘opa’ Masson in al zijn enthousiasme dus een stokje voor gestoken.

‘Oké,’ zei Liese terwijl ze zich tot hoofdinspecteur Naybet richtte, ‘het wordt alleen maar later en we staan hier te niksen. Buurtonderzoek?’

‘Daar is Laurent al een tijdje mee bezig, samen met enkele collega’s van de lokale politie.’

Inspecteur Laurent Vandenberghe was het vierde lid van Lieses team, een dertiger die in het begin van zijn loopbaan een vrolijke frans was geweest maar de laatste jaren veel van zijn spontaneiteit en goede humeur was kwijtgeraakt, wat de andere teamleden stuk voor stuk betreurden maar waar